ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

21. prosince 2011 *

Ve věci C-507/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím soudce pověřeného předběžným vyšetřováním u Tribunale di Firenze (Itálie) ze dne 8. října 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 25. října 2010, v trestním řízení proti

**X**

za přítomnosti:

**Y,**

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), předseda senátu, U. Lõhmus, A. Rosas, A. Ó Caoimh a A. Arabadžev, soudci,

* Jednací jazyk: italština.

generální advokát: P. Cruz Villalón,
vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za X F. Bagattinim, avvocato,

– za Y G. Vitiello a G. Palosciou, avvocati,

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s F. Arenou, avvocato dello Stato,

– za německou vládu T. Henzem, jako zmocněncem,

– za Irsko D. O'Haganem, jako zmocněncem,

– za nizozemskou vládu C. Wissels a M. de Ree, jako zmocněnkyněmi,

– za Evropskou komisi D. Recchia a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. října 2011,

vydává tento

**Rozsudek**

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 2, 3 a 8 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení (Úř. věst. L 82, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 72, dále jen „rámcové rozhodnutí“).

2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného proti X, podezřelému ze sexuálně motivovaných činů, kterých se měl dopustit na své nezletilé dceři, slečně Y.

## Právní rámec

*Rámcové rozhodnutí*

3 Článek 1 písm. a) rámcového rozhodnutí definuje pro účely tohoto rozhodnutí „oběť" jako „fyzickou osobu, která utrpěla škodu včetně fyzického či psychického poškození, citovou újmu či hmotnou ztrátu přímo způsobenou konáním či opomenutím, jež porušuje trestněprávní předpisy členského státu".

4 Článek 2 rámcového rozhodnutí s názvem „Respektování a uznání" stanoví:

„1. Každý členský stát zaručí obětem ve svém trestněprávním systému skutečnou a přiměřenou úlohu. Bude nadále usilovat o to, aby obětem v průběhu řízení zaručil zacházení náležitě respektující jejich osobní důstojnost, a uznává práva a oprávněné zájmy obětí, zejména v rámci trestního řízení.

2. Každý členský stát zajistí, aby s oběťmi, jež jsou zvláště ohrožené, bylo zacházeno zvláštním způsobem, který co nejlépe odpovídá jejich situaci."

5 Článek 3 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Výslechy a dokazování“ stanoví:

„Každý členský stát zaručí, aby oběti mohly být v průběhu řízení vyslechnuty a mohly poskytovat důkazy.

Každý členský stát přijme vhodná opatření, aby jeho orgány vyslýchaly oběti pouze v míře nezbytné pro účely trestního řízení.“

6 Článek 8 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Právo na ochranu“, stanoví:

„1. Každý členský stát zajistí přiměřenou úroveň ochrany obětem a případně jejich rodinám nebo osobám se stejným postavením jako rodinní příslušníci, zejména pokud jde o jejich bezpečí a ochranu jejich soukromí, domnívají-li se příslušné orgány, že existuje vážné nebezpečí odplaty, nebo pokud existují zjevné důkazy o vážném úmyslu narušit jejich soukromí.

2. Za tímto účelem, a aniž je dotčen odstavec 4, zaručí každý členský stát, aby v případě potřeby mohla být v rámci soudního řízení přijata vhodná opatření na ochranu soukromí a vyobrazení oběti, její rodiny nebo osob se stejným postavením jako rodinní příslušníci.

3. Každý členský stát dále zajistí, aby se zamezilo kontaktům mezi obětí a pachatelem v budově soudu, ledaže to trestní řízení vyžaduje. Každý členský stát za tímto účelem stanoví ve vhodných případech postupné vytváření oddělených čekáren pro oběti v soudních budovách.

4. Je-li nezbytné chránit oběti, zejména ty nejohroženější, před následky jejich výpovědí při veřejném soudním jednání, zajistí každý členský stát, aby mohly na základě soudního rozhodnutí svědčit za podmínek umožňujících dosažení tohoto cíle, a to všemi vhodnými prostředky slučitelnými s jeho základními právními zásadami."

*Vnitrostátní právní úprava*

7 Článek 392 odst. 1a trestního řádu (dále jen „TŘ"), obsažený v jeho knize V, nazvané „Předběžné vyšetřování a předběžné jednání", stanoví:

„V řízeních týkajících se deliktů uvedených v článcích […] 609c […] trestního zákona, může státní zástupce, z vlastní iniciativy nebo na žádost oběti, nebo obviněný navrhnout, aby byl důkaz výslechem nezletilé osoby nebo zletilé oběti proveden mimo hlavní líčení, i když se nejedná o žádný z případů stanovených v odstavci 1."

8 Článek 394 TŘ stanoví:

„1. Oběť může požádat státního zástupce, aby zahájil řízení o provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení.

2. O zamítnutí žádosti rozhodne státní zástupce odůvodněným usnesením, které doručí oběti."

9 Článek 398 odst. 5 TŘ zní:

„Jsou-li v případech vyšetřování deliktů stanovených v článcích […] 609c […] trestního zákona mezi osobami, které jsou dotčeny prováděním důkazů, nezletilí, soudce stanoví usnesením uvedeným v odst. 2 místo, lhůtu a zvláštní podmínky provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení, pokud to ochrana osob činí nezbytným a vhodným. Za tímto účelem se výslech může konat na jiném místě než na soudě, v případných zvláštních pomocných zařízeních, nebo nejsou-li taková, v místě bydliště osoby, která má důkaz poskytnout. Výpovědi musí být plně zdokumentovány prostředky zvukového nebo audiovizuálního záznamu. V případě nedostupnosti nahrávacích zařízení nebo technického personálu se soudce obrátí na znalce nebo technického poradce. Mimoto je výslech zaznamenán do souhrnného protokolu. Přepis zvukových záznamů se provádí pouze na žádost stran."

**Původní řízení a předběžné otázky**

10 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že paní Z. podala trestní oznámení proti panu X z důvodu, že se v průběhu roku 2007 opakovaně dopouštěl na jejich společné, tehdy pětileté dceři, slečně Y, sexuálně motivovaných činů, které jsou trestné podle článku 609c trestního zákona ve spojení s jeho článkem 81 a násl.

11 Toto trestní oznámení vedlo k zahájení předběžného vyšetřování, během něhož byla slečna Y opakovaně vyslechnuta několika znalci z oboru psychologie a pediatrie. Poté dne 8. května 2008 navrhl státní zástupce odložení věci.

12 Vzhledem k tomu, že slečna Y s tímto návrhem nesouhlasila, soudce pověřený předběžným vyšetřováním nařídil v souladu s platnými procesněprávními normami neveřejné jednání, na kterém měly strany možnost vyjádřit se k opodstatněnosti tohoto návrhu a případně požádat o další vyšetřování nebo předložení věci soudu. Během tohoto jednání požádala slečna Y na základě článku 394 TŘ státního zástupce, aby provedl její výslech jako svědka v rámci řízení k předběžnému provedení důkazů mimo hlavní líčení, nazvaného též „incidente probatorio" – řízení k provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení.

13 Poté, co předkládající soud obdržel souhlas státního zástupce se zahájením řízení k provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení, nařídil výslech nezletilé na základě zvláštní úpravy podle čl. 398 odst. 5a TŘ. Při této příležitosti slečna Y. potvrdila, že se na ní její otec dopouštěl činů se sexuálním podtextem.

14 Dne 27. května 2010 Corte suprema di cassazione zrušil rozhodnutí předkládajícího soudu o provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení.

15 Dne 14. července 2010 státní zástupce znovu navrhl odložení věci, což oběť napadla.

16 Předkládající soud nařídil další neveřejné jednání, v němž slečna Y státního zástupce znovu požádala, aby podal nový návrh na její výslech v rámci řízení k provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení. Státní zástupce se k této žádosti nevyjádřil a zopakoval svůj návrh na odložení věci.

17 Vzhledem k tomu, že měl soudce pověřený předběžným vyšetřováním u Tribunale di Firenze pochybnosti o slučitelnosti procesních pravidel, použitelných na nezletilé oběti, upravených v čl. 392 odst. 1a, 394 a 398 TŘ, s články 2, 3 a 8 rámcového rozhodnutí, neboť tato pravidla neukládají státnímu zástupci povinnost vyhovět žádosti

oběti o provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení a oběti neposkytují možnost napadnout soudně rozhodnutí státního zástupce v případě, že uvedenou žádost zamítne, rozhodl se přerušit řízení a požádat Soudní dvůr, aby se vyslovil k dosahu uvedených článků rámcového rozhodnutí.

**K pravomoci Soudního dvora**

18 Podle článku 9 protokolu č. 36 o přechodných ustanoveních, připojeného ke Smlouvě o FEU jsou právní účinky rámcového rozhodnutí, které bylo přijato na základě hlavy VI Smlouvy o EU před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, zachovány až do zrušení, zániku nebo změny rámcového rozhodnutí na základě Smluv.

19 Kromě toho čl. 10 odst. 1 tohoto protokolu stanoví, že pravomoci Soudního dvora v případě unijních aktů v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech, které byly přijaty před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost podle hlavy VI Smlouvy o EU, zůstávají stejné, a to i v případě, že byly uznány podle čl. 35 odst. 2 EU. Podle čl. 10 odst. 3 tohoto protokolu končí použitelnost přechodného opatření uvedeného v odstavci 1 pět let po 1. prosinci 2009, tedy dne vstupu Lisabonské smlouvy v platnost.

20 Z informace o datu vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost zveřejněné v *Úředním věstníku Evropských společenství* ze dne 1. května 1999 (Úř. věst. L 114, s. 56) vyplývá, že Italská republika učinila prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, kterým uznala pravomoc Soudního dvora rozhodovat o platnosti a výkladu aktů uvedených v článku 35 EU za podmínek stanovených v odst. 3 písm. b) tohoto článku.

21 Kromě toho je nesporné, že rámcové rozhodnutí založené na článcích 31 EU a 34 EU spadá mezi akty uvedené v čl. 35 odst. 1 EU, ohledně kterých může Soudní dvůr vydat rozhodnutí o předběžné otázce, a není zpochybněno, že soudce pověřený předběžným vyšetřováním, jednající v takovém řízení, jako je původní řízení, musí být považován za soud členského státu ve smyslu článku 35 EU (viz zejména rozsudek ze dne 28. června 2007, Dell'Orto, C-467/05, s.. I-5557, bod 35).

22 Za těchto podmínek je třeba odpovědět na položené otázky.

**K předběžným otázkám**

23 Podstatou otázek předkládajícího soudu je, zda je třeba články 2, 3 a 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí vykládat v tom smyslu, že brání takovým ustanovením vnitrostátního práva, jako jsou čl. 392 odst. 1a, čl. 398 odst. 5a a článek 394 TŘ, která neukládají státnímu zástupci povinnost navrhnout soudu, který má ve věci rozhodnout, aby umožnil zvláště ohrožené oběti být vyslechnuta a podat výpověď ve vyšetřovací fázi trestního řízení podle úpravy pro provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení, a uvedené oběti neumožňují soudně napadnout rozhodnutí státního zástupce zamítající její žádost o vyslechnutí a podání výpovědi podle uvedené úpravy.

24 V souladu s článkem 3 rámcového rozhodnutí každý členský stát zaručí, aby oběti mohly být v průběhu řízení vyslechnuty a mohly poskytovat důkazy, a přijme vhodná opatření, aby jeho orgány vyslýchaly oběti pouze v míře nezbytné pro účely trestního řízení.

25 Článek 2 a čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí ukládají každému členskému státu povinnost usilovat o to, aby všem obětem v průběhu řízení zaručily především zacházení náležitě respektující jejich osobní důstojnost, dbát na to, aby s oběťmi, jež jsou zvláště ohrožené, bylo zacházeno zvláštním způsobem, který co nejlépe odpovídá jejich situaci, a zaručit, je-li nezbytné chránit oběti, zejména ty nejohroženější, před následky jejich výpovědí při veřejném soudním jednání, aby mohly na základě soudního rozhodnutí svědčit za podmínek umožňujících dosažení tohoto cíle, a to všemi vhodnými prostředky slučitelnými s jejich základními právními zásadami.

26 Rámcové rozhodnutí sice nedefinuje pojem ohroženosti oběti ve smyslu čl. 2 odst. 2 a čl. 8 odst. 4 tohoto rozhodnutí, avšak nelze zpochybnit, že pokud, tak jako ve věci v původním řízení, malé dítě tvrdí, že se opakovaně stalo obětí sexuálně motivovaných činů ze strany svého otce, musí být za takovou zvláště ohroženou oběť považováno především z důvodu svého věku, jakož i povahy, závažnosti a následků trestných činů, za jejichž oběť se považuje, aby tak získalo zvláštní ochranu požadovanou výše uvedenými ustanoveními rámcového rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. června 2005, Pupino, C-105/03, Sb. rozh. s. I-5285, bod 53).

27 Žádné ze tří ustanovení rámcového rozhodnutí uvedených předkládajícím soudem neupravuje konkrétní způsoby provedení jimi stanovených cílů, které spočívají především v tom, aby bylo všem obětem zaručeno zacházení „náležitě respektující jejich osobní důstojnost“, aby jim bylo umožněno „být vyslechnuty“ během řízení a „poskytnout důkazy“ a aby tyto oběti byly „vyslýchány pouze v míře nezbytné pro účely trestního řízení“, a stejně tak, aby s „oběťmi, jež jsou zvláště ohrožené“, bylo „zacházeno zvláštním způsobem, který co nejlépe odpovídá jejich situaci“, a zajištěno, že budou, je-li to nezbytné, chráněny „před následky svých výpovědí při veřejném soudním jednání“, aby mohly na „základě soudního rozhodnutí svědčit za podmínek umožňujících dosažení posledně uvedeného cíle, a to všemi vhodnými prostředky slučitelnými s jeho základními právními zásadami“ (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Pupino, bod 54).

28 Vzhledem k tomu, že samotné rámcové rozhodnutí neobsahuje žádné bližší údaje a vzhledem k článku 34 EU, který ponechává vnitrostátním orgánům pravomoc k volbě formy a prostředků nezbytných k dosažení výsledku, kterého má být dosaženo rámcovými rozhodnutími, je třeba konstatovat, že rámcové rozhodnutí ponechává vnitrostátním orgánům širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o konkrétní způsoby provádění cílů, které sleduje (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 9. října 2008, Katz, C-404/07, Sb. rozh. s. I-7607, bod 46; ze dne 21. října 2010, Eredics a Sápi, C-205/09, Sb. rozh. s. I-10231, body 37 a 38, jakož i ze dne 15. září 2011, Gueye a Salmerón Sánchez, C-483/09 a C-1/10, Sb. rozh. s. I-8263, body 57, 72 a 74).

29 Podle právní úpravy dotčené v původním řízení musí být výpověď učiněná během předběžného vyšetřování obecně zopakována při veřejném soudním jednání, aby získala plnou důkazní hodnotu. V určitých případech lze však tuto výpověď učinit v průběhu předběžného vyšetřování jen jednou, a to se stejnou důkazní hodnotou, avšak za jiných podmínek, než jsou podmínky, které se použijí u veřejného soudního jednání (výše uvedený rozsudek Pupino, bod 55).

30 Ohledně této právní úpravy Soudní dvůr judikoval, že uskutečňování cílů sledovaných výše uvedenými ustanoveními rámcového rozhodnutí vyžaduje, aby měl vnitrostátní soud možnost v případě obětí zvláště ohrožených použít takový zvláštní postup, jako je řízení k předběžnému provedení důkazů mimo hlavní líčení, upravený v italském právu, jakož i zvláštní podmínky pro podání výpovědi rovněž stanovené italským právem, pokud tento postup odpovídá lépe situaci těchto obětí a je nutno ho použít, aby bylo zabráněno ztrátě důkazních materiálů, aby bylo opakování výslechů sníženo na minimum a aby bylo zabráněno škodlivým následkům pro uvedené oběti v důsledku jejich výpovědí při veřejném soudním jednání (výše uvedený rozsudek Pupino, bod 56).

31 Na rozdíl od věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Pupino, patří trestný čin, který je dotčený ve věci v původním řízení, k trestným činům, u nichž je použití uvedeného řízení v zásadě možné.

32 Předkládající soud má však za to, že skutečnost, že státnímu zástupci není uložena povinnost, aby vyhověl žádosti zvláště ohrožené oběti podané v průběhu vyšetřování a navrhl soudu, který má ve věci rozhodnout, aby zahájil uvedené řízení a provedl výslech podle zvláštních podmínek, které jsou rovněž stanoveny, je v rozporu s výše uvedenými ustanoveními rámcového rozhodnutí. V případě, že to státní zástupce odmítne a osoba, která je předmětem vyšetřování, o takové opatření nepožádá, nemohl by soudce pověřený předběžným vyšetřováním provést uvedené řízení, ačkoli mohl státnímu zástupci nařídit, aby podal obžalobu za účelem provedení hlavního líčení proti stíhané osobě.

33 Jak bylo konstatováno v bodech 27 a 28 tohoto rozsudku, žádné ze tří ustanovení rámcového rozhodnutí citovaných předkládajícím soudem neuvádí konkrétní způsoby provádění cílů, které stanoví. S ohledem na znění těchto ustanovení a vzhledem k článku 34 EU je nutno vnitrostátním orgánům přiznat širokou posuzovací pravomoc ke stanovení těchto způsobů.

34 Jak již bylo zmíněno, členské státy sice musí upravit zvláštní opatření ve prospěch obětí, jež jsou zvláště ohrožené, avšak z toho nelze nutně vyvozovat, že se tyto oběti mohou k dosažení cílů sledovaných rámcovým rozhodnutím dovolávat práva na provedení důkazu výslechem mimo hlavní líčení v průběhu vyšetřování.

35 Členské státy jsou podle čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí povinny především zaručit, aby v případě, že je nezbytné chránit oběti, zejména ty nejohroženější, „před následky jejich výpovědí při veřejném soudním jednání“, mohly tyto „na základě soudního rozhodnutí svědčit za podmínek umožňujících dosažení tohoto cíle“, a to „všemi vhodnými prostředky slučitelnými s jejich základními právními zásadami“.

36 Jak nicméně uvedl generální advokát v bodech 53 až 58 svého stanoviska, nepřekračují vnitrostátní právní předpisy, které v takovém právním řádu, jako je právní řád dotčený ve věci v původním řízení, upravují procesní režim, na jehož základě státní zástupce rozhoduje o tom, zda je třeba vyhovět žádosti oběti o provedení takového řízení, jako je provedení důkazu výslechem mimo hlavní líčení, prostor pro uvážení, který byl poskytnut členským státům k dosažení tohoto cíle.

37 Kromě toho, že rámcové rozhodnutí, jak je uvedeno v jeho devátém bodě odůvodnění, neukládá členským státům povinnost zaručit obětem stejné zacházení jako stranám řízení (viz zejména výše uvedený rozsudek Gueye a Salmerón Sánchez, bod 53), lze na skutečnost, že v italském trestním řádu je na státním zástupci, aby rozhodl o tom, zda soudu, který má ve věci rozhodnout, předloží žádost oběti, aby byl ve fázi vyšetřování proveden důkaz výslechem mimo hlavní líčení, jež se odchyluje od zásady, podle které jsou důkazy shromažďovány v průběhu projednávání, nahlížet tak, že logicky zapadá do systému, v němž státní zástupce představuje orgán činný v trestním řízení, který je příslušný k podání trestní obžaloby.

38 Z výše uvedeného vyplývá, že vnitrostátní ustanovení dotčená ve věci v původním řízení vyplývají ze základních zásad systému trestního práva dotyčného členského státu, které musejí být podle čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí respektovány. Dále je nutno při posuzování žádosti oběti o provedení důkazu výslechem mimo hlavní líčení zohlednit nezbytnost vykládat rámcové rozhodnutí tak, aby byla dodržena základní práva. Vnitrostátní orgány musejí na základě tohoto požadavku v každém jednotlivém případě zajistit, aby provedení takového řízení nemohlo vést k tomu, že trestní řízení jako celek bude nespravedlivé ve smyslu výše uvedených ustanovení.

39 Soudce pověřený předběžným vyšetřováním sice může v italském právním řádu státnímu zástupci nařídit, aby podal ve věci obžalobu, přestože ten zamýšlel věc odložit, avšak je zjevné, že by státní zástupce mohl za takových okolností stejně navrhnout

provedení takového řízení, jako je provedení důkazu výslechem mimo hlavní líčení, a to případně i soudu, který je příslušný k rozhodnutí o následném postupu.

40 Kromě toho, jak vysvětlila italská vláda ohledně jednání u příslušného soudu v případě, že bude zahájeno hlavní líčení proti obžalovanému, je ochrana oběti zajištěna několika ustanoveními TŘ, která upravují mimo jiné vyloučení veřejnosti a možnost využití postupů podle čl. 398 odst. 5a TŘ, tedy právě těch postupů, které by se měly podle názoru předkládajícího soudu v rámci vyšetřovací fáze řízení použít.

41 Závěr uvedený v bodě 36 tohoto rozsudku není zpochybněn ani okolností, že zamítavé rozhodnutí státního zástupce, které musí být odůvodněno, nepodléhá žádnému soudnímu přezkumu, neboť tato okolnost je důsledkem systému, v němž je podání obžaloby vyhrazeno zásadně státnímu zástupci.

42 Soudní dvůr judikoval (viz zejména výše uvedený rozsudek Gueye a Salmerón Sánchez, body 58 a 59), že čl. 3 odst. 1 a čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí především znamenají, že oběť může v rámci trestního řízení vypovídat a že tato výpověď může být zohledněna jako důkaz. Aby bylo zaručeno, že se oběť bude moci účinně a přiměřeným způsobem účastnit trestního řízení, musí jí právo být vyslechnuta poskytnout nejen možnost objektivně popsat skutkový stav, ale i možnost vyjádřit vlastní názor.

43 Ovšem ani ustanovení rámcového rozhodnutí, ani článek 47 Listiny základních práv Evropské unie (viz ohledně článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě, mimo jiné rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. března 2001, Asociación de Víctimas del Terrorismo

v. Španělsko) nezaručují oběti trestného činu nárok, aby proti třetí osobě bylo za účelem jejího odsouzení zahájeno trestní stíhání.

44 S ohledem na všechny předchozí úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že články 2, 3 a 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takovým ustanovením vnitrostátního práva, jako jsou čl. 392 odst. 1a, čl. 398 odst. 5a a článek 394 TŘ, která neukládají státnímu zástupci povinnost navrhnout soudu, který má ve věci rozhodnout, aby umožnil zvláště ohrožené oběti být vyslechnuta a podat výpověď ve vyšetřovací fázi trestního řízení podle úpravy pro provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení, a uvedené oběti neumožňují soudně napadnout rozhodnutí státního zástupce zamítajícího její žádost o vyslechnutí a podání výpovědi podle uvedené úpravy.

**K nákladům řízení**

45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

**Články 2, 3 a 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takovým ustanovením vnitrostátního práva, jako jsou čl. 392**

**odst. 1a, čl. 398 odst. 5a a článek 394 trestního řádu, která neukládají státnímu zástupci povinnost navrhnout soudu, který má ve věci rozhodnout, aby umožnil zvláště ohrožené oběti být vyslechnuta a podat výpověď ve vyšetřovací fázi trestního řízení podle úpravy pro provedení důkazu výslechem svědka mimo hlavní líčení, a uvedené oběti neumožňují soudně napadnout rozhodnutí státního zástupce zamítajícího její žádost o vyslechnutí a podání výpovědi podle uvedené úpravy.**

Podpisy.